

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Kamila Wasilewska
Protokolant:	Agata Grzybowska

po rozpoznaniu 14 kwietnia 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Miejski Klub Sportowy (...)** z siedzibą w G.

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I oddala powództwo w całości;

II zasądza od powoda Miejskiego Klubu Sportowego (...) z siedzibą w G. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 10.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

sędzia Kamila Wasilewska

XXVI GC 666/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 grudnia 2021 r. (data stempla pocztowego – k. 83) Miejski Klub Sportowy (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 324.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 października 2021 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 2 lutego 2021 r. strony za pośrednictwem (...) S.A. zawarły drogą elektroniczną umowę o udzielenie powodowi Subwencji Finansowej nr (...) w kwocie 324.000,00 zł w ramach Programu: „Tarcza finansowa 2.0 (...) dla mikro, małych i średnich firm”. Pozwany w decyzji z 3 lutego 2021 r. odmówił udzielenia subwencji, wskazując, że powód został zarejestrowany w rejestrze przedsiębiorców po 31 grudnia 2019 r. w związku z czym nie spełnia warunków kwalifikacji do programu. Ponadto zweryfikowane PKD działalności gospodarczej nie kwalifikuje powoda do udziału w programie. Powód złożył odwołanie od ww. decyzji, wskutek czego otrzymał za pośrednictwem (...) S.A. nową umowę z 6 lutego 2021 r. o udzielenie Subwencji Finansowej nr (...). Następnie powodowi została przekazana kolejna decyzja pozwanego z 8 lutego 2021 r., w której pozwany ponownie odmówił wypłaty subwencji. Jednocześnie powód otrzymał za pośrednictwem (...) S.A. kolejną umowę o udzielenie subwencji Finansowej nr (...) wraz z ponowną informacją, że powodowi subwencja nie przysługuje ze względu na brak zarejestrowanej działalności gospodarczej przed 31 grudnia 2019 r. Powód złożył odwołanie od ww. decyzji, ale

pozwany pismem z 9 marca 2021 r. poinformował, że po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego dokonał negatywnej weryfikacji zgłoszenia powoda.

W ocenie powoda odmowa przyznania subwencji była nieuzasadniona albowiem wbrew twierdzeniom pozwanego powód spełniał warunki do przyznania mu subwencji. Powód funkcjonuje jako stowarzyszenie kultury fizycznej od roku 1991 r., natomiast w dniu 6 października 2020 r. dokonał wpisu do rejestru przedsiębiorców, jednakże przed datą wpisu do rejestru prowadził działalność gospodarczą w zakresie ujawnionym w rejestrze przedsiębiorców i zatrudniał w tym celu pracowników, a zgodnie z regulaminem Programu, beneficjentem może być przedsiębiorca, w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy Prawo Przedsiębiorców, w którym nie uzależniono nabycia statusu przedsiębiorcy od wpisu do właściwego rejestru, tylko od prowadzenia działalności gospodarczej. Według powoda, zawarty w regulaminie wymóg posiadania przez podmiot ubiegający się o subwencję ściśle określonego kodu PKD narusza konstytucyjną zasadę równości wobec prawa, ponieważ zapewnia wsparcie jedynie części sektorów poszkodowanych w czasie pandemii. Jednocześnie powód wskazał, że otrzymał od pozwanego subwencję w ramach Programu „Tarcza Finansowa (...) dla Małych i Średnich Firm”, przy czym od momentu otrzymania ww. subwencji do momentu wystąpienia o subwencję z Programu Tarcza 2.0, status prawny powoda nie uległ zmianie, co w ocenie powoda świadczy o bezzasadności odmowy przyznania subwencji z w ramach Programu Tarcza 2.0.

Powód stoi na stanowisku, że w wyniku bezzasadnej odmowy przyznania subwencji poniósł szkodę w kwocie objętej żądaniem pozwu, za którą odpowiada pozwany na podstawie art. 417 k.c. zgodnie z którym, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Jednocześnie powód wskazał, stanowisko pozwanego dotyczące braku podstaw po stronie powoda do wysuwania roszczeń wynikających z umowy o udzielenie subwencji nr (...), nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż niezależnie od braku merytorycznych podstaw do odmowy wypłaty powodowi subwencji, brak jest podstaw do przyjęcia, że złożenie przez pozwanego oświadczenia o wygaśnięciu zawartej umowy, powoduje pozbawienie powoda wynikających z niej roszczeń.

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 października 2022 r. (k. 120-135) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, zaprzeczając, że:

1. wykonywał władzę publiczną w związku z rozpatrywaniem składanych przez powoda wniosków o udzielenie subwencji finansowej w ramach Programu;
2. na podstawie umów subwencji finansowych, zobowiązany był wypłacić powodowi kwotę 324.000,00 zł w ramach Programu;
3. w trakcie rozpatrywania wniosków powoda o udzielenie subwencji ustalił nieprawidłowy stan faktyczny;
4. był uprawniony do ustalenia innego stanu faktycznego niż ten, który został ustalony w trakcie rozpatrywania wniosków powoda, wynikający z informacji zawartych w publicznym rejestrze;
5. na dzień 31 grudnia 2019 r. powód prowadził działalność gospodarczą w rozumieniu dokumentów Programu (regulamin oraz umowy o subwencję finansową) i był przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy Prawo przedsiębiorców;
6. dopuścił się bezprawnego działania względem powoda;
7. w majątku powoda wystąpiła szkoda na skutek bezprawnego działania pozwanego;
8. pomiędzy bezprawnym działaniem pozwanego, a szkodą powoda istnieje adekwatny związek przyczynowy;
9. rozmiar szkody po stronie powoda wynosi 324.000,00 zł.

Pozwany wskazał również, że umowy o subwencję finansową nie kreowały jakiegokolwiek roszczenie o wypłatę subwencji po stronie beneficjenta. Z treści umów nie wynika bowiem, jakoby pozwany był zobowiązany wypłacić powodowi subwencję finansową. Umowy nie generowały po stronie pozwanego jakiegokolwiek obowiązku finansowego, a wskazywały jedynie, że powód o wypłatę subwencji finansowej w takiej wysokości wnioskuję. Zgodnie z brzmieniem umów i regulaminu, po ich zawarciu pozwany weryfikuje podane przez przedsiębiorcę dane w oparciu o różne źródła, a następnie podejmuje decyzję o wypłacie subwencji w wysokości wnioskowanej, w wysokości niższej lub o odmowie wypłaty w ogóle. Odmienna interpretacja postanowień umów i Regulaminu, sankcjonowałaby niekontrolowany proces wypłaty subwencji w oparciu o głoślowne oświadczenia wnioskodawców.

Ponadto pozwany wskazał, że w procesie weryfikacji wniosku powoda prawidłowo ustalił, że powód na dzień 31 grudnia 2019 r. nie był przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 Prawo Przedsiębiorców, wpisanym do rejestru przedsiębiorców KRS, pomimo że złożył oświadczenie o odmiennej treści. W świetle powyższego pozwany stoi na stanowisku, że prawidłowo i zgodnie z procedurami odmówił wypłaty subwencji finansowej powodowi. Pozwany zaprzeczył również, że w ramach realizacji Programu wykonuje zadania z zakresu administracji publicznej zlecone w rozumieniu art. 417 § 2 KC. Całość procesu składania wniosków, zawierania umów subwencji finansowej oraz ewentualnie podejmowania decyzji o odmowie wypłaty subwencji ma charakter wyłącznie cywilnoprawny. Decyzje pozwanego podejmowane w toku procesu obsługi Programu nie mają charakteru decyzji administracyjnych, a pozwany poprzez ich wydawanie nie działa w sferze imperium. Decyzje są wyłącznie etapem skonkretyzowania treści zawieranych umów, to jest określeniem wysokości przyznanej subwencji finansowej.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

Miejski Klub Sportowy (...) w G. (dalej jako: (...)) funkcjonuje jako stowarzyszenie kultury fizycznej od roku 1991 r., a 26 września 2001 r. został zarejestrowany w Rejestrze Stowarzyszeń jako stowarzyszenie nieprowadzące działalności gospodarczej. Jako cel stowarzyszenia wskazano działalność publiczną na rzecz popularyzacji w społeczeństwie podnoszenia ciężarów jako formy aktywnego wypoczynku. W dniu 6 października 2020 r. nastąpił wpis (...) do Rejestru Przedsiębiorców. Jako przedmiot działalności w KRS wpisana jest działalność obiektów i klubów sportowych, działalność obiektów służących poprawie kondycji fizycznej oraz pozaszkolne formy edukacji sportowej oraz zajęć sportowych i rekreacyjnych (kod PKD: 93.11.Z, 93.12.Z, 93.13.Z i 85.51.Z).

(odpis z KRS nr (...) – informacja powszechnie dostępna; okoliczności bezsporne)

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej jako: (...)) jest spółką Skarbu Państwa, która zgodnie ze swoim statutem może:

- 1) realizować rządowe programy udzielania wsparcia finansowego, w szczególności w formach, o których mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (Dz. U. z 2022 r. poz. 760, z późn. zm.) lub w formach bezzwrotnych – w przypadku powierzenia Spółce realizacji takiego programu przez Radę Ministrów, na zasadach i warunkach określonych w tych programach rządowych oraz w innych przepisach prawa mających zastosowanie do tych programów;
- 2) realizować inne zadania powierzone przez organy administracji rządowej, inne jednostki wykonujące zadania publiczne lub jednostki samorządu terytorialnego;
- 3) dokonywać wypłat w ramach planu rozwojowego, o którym mowa w art. 5 pkt 7aa ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju – w zakresie, o którym mowa w art. 14ll ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju.

(odpis z KRS nr (...) i statut (...) informacja powszechnie dostępna; okoliczności bezsporne)

Strony 2 lutego 2021 r. za pośrednictwem (...) S.A. zawarły drogą elektroniczną umowę o udzielenie powodowi Subwencji Finansowej nr (...) (dalej jako: „Umowa nr 1”) dotyczącą Programu „Tarcza finansowa 2.0 (...) dla mikro, małych i średnich firm” stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały nr 2/2021 Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 2021 r. w sprawie programu rządowego „Tarcza finansowa 2.0 (...) dla mikro, małych i średnich firm” (dalej jako: „Program Tarcza 2.0”).

W § 1 ust. 5 Umowy nr 1 (...) jako Beneficjent oświadczył, że (i) na dzień 31 grudnia 2019 r. był oraz (ii) na dzień zawarcia Umowy nr 1 jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców wpisany do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Następnie w § 1 ust. 19 Umowy nr 1 Beneficjent zawnioskował o subwencję finansową w kwocie 324.000,00 zł.

W myśl § 2 ust. 3 Umowy nr 1 w zakresie nieuregulowanym bezpośrednio w niniejszej Umowie do praw i obowiązków (...) oraz Beneficjenta wynikających z niniejszej Umowy ma zastosowanie Regulamin ubiegania się o udział w programie rządowym „Tarcza finansowa 2.0 (...) dla mikro, małych i średnich firm” (dalej jako „Regulamin”), przy czym stanowi on integralną część Umowy.

Zgodnie z § 3 ust. 1 Umowy nr 1, na warunkach określonych w Umowie (...) może wypłacić Beneficjentowi subwencję, a zgodnie z § 3 ust. 2 Umowy nr 1, na zasadach szczegółowo określonych w Regulaminie:

(a) po zawarciu niniejszej Umowy (...) zweryfikuje na podstawie informacji uzyskanych z rejestrów prowadzonych przez organy publiczne w tym, między innymi, z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i od Ministra Finansów dane przedstawione przez Beneficjenta i złożone oświadczenia oraz podejmie Decyzję o:

(i) wypłacie Subwencji Finansowej w wysokości wnioskowanej przez Beneficjenta;

(ii) wypłacie Subwencji Finansowej w wysokości niższej niż wnioskowana przez Beneficjenta; lub

(iii) odmowie wypłaty Subwencji Finansowej,

co Beneficjent niniejszym wprost akceptuje;

(b) (...) podejmie Decyzję o wypłacie Subwencji Finansowej w wysokości niższej niż wnioskowana, jeżeli, między innymi, przedstawione przez Beneficjenta we Wniosku dane nie znajdują w całości potwierdzenia w informacjach uzyskanych przez (...) z rejestrów prowadzonych przez organy publiczne, między innymi, Zakład Ubezpieczeń Społecznych i Ministra Finansów, ale z tych informacji będzie wynikało, że Beneficjent spełnia warunki do otrzymania Subwencji Finansowej określone w Dokumentach Programowych, jednak w wysokości niższej niż wskazana we Wniosku;

(c) (...) podejmie Decyzję o odmowie wypłaty Subwencji Finansowej, jeżeli, na podstawie informacji uzyskanych z rejestrów prowadzonych przez organy publiczne, w tym między innymi, Zakład Ubezpieczeń Społecznych i Ministra Finansów, (...) stwierdzi, że Warunki Programowe nie są spełnione w odniesieniu do Beneficjenta lub oświadczenia złożone przez Beneficjenta w związku zawarciem Umowy Subwencji Finansowej są nieprawdziwe;

(d) (...) może podjąć Decyzję o odmowie wypłaty Subwencji Finansowej w przypadku powzięcia wątpliwości co do charakteru działalności prowadzonej przez Beneficjenta, w szczególności w sytuacji powzięcia jakichkolwiek informacji o toczących się lub zakończonych wydaniem wyroku skazującego postępowaniach karnych lub karnoskarbowych przeciwko Beneficjentowi, a w przypadku jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej lub osób prawnych, przeciwko wspólnikom Beneficjenta lub osobom wchodzącym w skład jego organów;

(e) Decyzje inne niż Decyzja, o której mowa w ust. 2(a)(iii) powyżej odpowiednio konkretyzują i modyfikują stosunek zobowiązaniowy pomiędzy (...) a Beneficjentem powstały na mocy niniejszej Umowy na zasadach określonych w Regulaminie, w tym w zakresie wysokości Subwencji Finansowej; oraz

(f) Decyzja o odmowie wypłaty Subwencji Finansowej powoduje wygaśnięcie niniejszej Umowy.

Zgodnie z § 3 ust. 1 Regulaminu Rada Ministrów powierzyła (...) realizację Programu w związku ze zwalczaniem skutków pandemii COVID-19 w Polsce, na podstawie art. 21a ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju i Dokumentu Programu, oraz na zasadach określonych w pozostałych Dokumentach Programowych.

W § 5 Regulaminu (od ust. 5 do 12) określono kryteria jakie Beneficjent mu spełnić, aby udzielona Subwencja Finansowa podlegał umorzeniu. W przypadku zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, otwarcia likwidacji lub postępowania upadłościowego lub restrukturyzacyjnego, otrzymana Subwencja Finansowa podlegała zwrotowi (§ 5 ust. 13 Regulaminu).

W § 7 Regulaminu określono zasady przyznawania subwencji jako pomocy publicznej i jej maksymalnej wysokości w zależności od prowadzonej działalności gospodarczej.

W § 11 ust. 8 Regulaminu wyszczególniono kryteria, których łączne spełnienie uprawiało wnioskodawcę do udziału w Programie Tarcza 2.0, w tym jako pkt. a) wskazano: „jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 Prawo Przedsiębiorców wpisanym do KRS albo CEIDG”. Jednocześnie w § 2 Regulaminu zawierającym definicję, wskazano, że skrót „KRS” oznacza rejestr przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

Ponadto w § 11 ust. 8 pkt. i) Regulaminu wskazano jako kod PKD kwalifikujący się do Programu Tarcza 2.0 m.in. 85.51.Z, 93.11.Z i 93.13.Z.

Zgodnie z § 12 ust. 11 Regulaminu Zawarcie przez Beneficjenta Umowy Subwencji Finansowej jest wymogiem koniecznym dla otrzymania Subwencji Finansowej, jednakże nie gwarantuje jej otrzymania w sytuacji, w której wszystkie Warunki Programowe, w tym również Warunki Programowe, których spełnienie jest niezależne od Beneficjenta, nie będą spełnione. Udzielenie przez (...) Subwencji Finansowej Beneficjentowi co do zasady, a także w określonej wysokości, jest uzależnione od spełnienia się wszystkich Warunków Programowych.

Zgodnie z § 13 ust. 7 Regulaminu 7 (...) podejmie Decyzję o odmowie przyznania Subwencji Finansowej, jeśli stwierdzi, między innymi na podstawie informacji uzyskanych z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub Ministra Finansów, że Warunki Programowe nie są spełnione w odniesieniu do Beneficjenta lub oświadczenia złożone przez Beneficjenta w związku zawarciem Umowy Subwencji Finansowej są nieprawdziwe.

Zgodnie z § 15 ust. 2 lit. a) Regulaminu Beneficjent przyjmuje do wiadomości i akceptuje, że złożenie Wniosku lub Odwołania lub zawarcie Umowy Subwencji Finansowej nie oznacza automatycznego przyznania Beneficjentowi Subwencji Finansowej w ogólności, a także w kwocie wnioskowanej przez niego we Wniosku.

Zgodnie z § 15 ust. 3 lit. d) Regulaminu Beneficjent oświadcza, że jest świadomy tego, że (...) ma prawo dokonać weryfikacji wszystkich oświadczeń złożonych przez Beneficjenta w związku z zawarciem i wykonaniem Umowy Subwencji Finansowej, w tym z wykorzystaniem informacji zawartych we wszelkich bazach danych prowadzonych przez organy publiczne, do których (...) posiada dostęp.

Zgodnie z § 15 ust. 4 lit. b) Regulaminu dodatkowo Beneficjent przyjmuje do wiadomości i akceptuje, że żadne postanowienie Regulaminu ani któregośkolwiek Dokumentu Programowego, nie kreuje po stronie Beneficjenta jakichkolwiek wierzytelności, praw, roszczeń, zarzutów oraz uprawnień kształtujących wobec (...), Skarbu Państwa ani jakiegokolwiek innej osoby ani nie stanowi: i) oferty (...) lub Skarbu Państwa skierowanej do jakiegokolwiek osoby lub nieograniczonego kręgu osób w zakresie zawarcia jakiegokolwiek umowy lub nawiązania innego stosunku prawnego; ii) przyrzeczenia publicznego składanego przez (...) lub Skarb Państwa w odniesieniu do jakiegokolwiek elementu Programu; ani iii) jakiegokolwiek wiążącego lub niewiążącego zobowiązania (...) lub Skarbu Państwa do dokonania jakiegokolwiek czynności faktycznej lub prawnej.

Zgodnie z § 15 ust. 4 lit. e) Regulaminem dodatkowo Beneficjent przyjmuje do wiadomości i akceptuje, że (...) nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie Dokumentów Przekazania ani też za brak realizacji albo nienależytą realizację jakichkolwiek aspektów Programu Tarcza 2.0, w jakikolwiek sposób lub w jakimkolwiek zakresie, w tym, w szczególności wobec Beneficjenta.

(Umowa – k. 11-22; Regulamin – k. 175-195)

Decyzją z 3 lutego 2021 r. (...) odmówił Beneficjentowi wypłaty wnioskowej subwencji. W uzasadnieniu tej decyzji (...) wskazał, że przyczyną odmowy wypłaty jest fakt, że firma Beneficjenta została zarejestrowana po 31 grudnia 2019 r., w związku z czym nie spełnia warunków kwalifikacji pozwalających na ubieganie się o subwencję, a poza tym jej zweryfikowane PKD nie kwalifikuje (...) do udziału w Programie Tarcza 2.0.

(decyzja z dnia 03.02.2021 r. – k. 23)

(...) złożył za pośrednictwem (...) S.A. odwołanie na odmowę przyznania subwencji, wskutek czego otrzymał za pośrednictwem ww. podmiotu nową umowę z 6 lutego 2021 r. o udzielenie powodowi Subwencji Finansowej nr (...) (dalej jako: „Umowa nr 2”) o identycznej treści jak Umowa nr 1.

(Umowa nr 2 – k. 24-31)

Decyzją z 8 lutego 2021 r. (...) ponownie odmówił wypłaty subwencji zawnioskowanej na podstawie Umowy nr 2. W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji wskazano, że firma Beneficjenta została otwarta po 31 grudnia 2019 r. Jednocześnie powód otrzymał za pośrednictwem mBanku kolejną umowę o udzielenie Subwencji Finansowej nr (...) (dalej jako: „Umowa nr 3”)

Decyzją z dnia 9 lutego 2021 r. (...) ponownie odmówił wypłaty subwencji z tego samego powodu.

(decyzja z dnia 08.02.2021 r. – k. 32; Umowa nr 3 – k. 33-37; decyzja z dnia 09.02.2021 r. – k. 38)

(...) złożył odwołanie 5 marca 2021 r. od ww. decyzji. (...) pismem z 9 marca 2021 r. poinformował, że po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego dokonał negatywnej weryfikacji zgłoszenia, w ramach umowy nr 3, a dokonane przez Beneficjenta zgłoszenie uznaje za zamknięte.

(pismo z dnia 09.03.2021 r. – k. 39)

Uprzednio (...) otrzymał od (...) subwencje w ramach programu „Tarcza Finansowa (...) dla Małych i Średnich Firm”. Subwencja została przyznana i rozliczona, a (...) wydał decyzję z 29 lipca 2021 r. w sprawie zwolnienia z obowiązku zwrotu subwencji finansowej.

(decyzja z dnia 29.07.2021 r. – k. 40)

(...) pismem z 11 października 2021 r. wezwał (...) do zapłaty kwoty 324.000,00 zł wraz z odsetkami za opóźnienie z tytułu odszkodowania za niewykonanie Umowy nr 3. W odpowiedzi na wezwanie, (...) odmówił zapłaty wskazując, że zgodnie z uchwałą Rady Ministrów nr 83/2021 z dnia 29 czerwca 2021 r. zmieniającą uchwałę nr 41/2021 z dnia 26 marca 2021 r. graniczną datą obowiązywania Programu Tarcz 2.0 był 31 sierpnia 2021 r., co oznacza, że do tego dnia (...) przetwarzał wnioski o udzielenie subwencji finansowej oraz realizował płatności na rzecz beneficjentów. Ponadto zawarcie umowy o udzielenie subwencji nie stanowi samodzielnej podstawy powstania po stronie Beneficjenta roszczenia o zapłatę. (...) wskazał również, że decyzją z 9 lutego 2021 r. odmówił wypłaty subwencji, wobec czego Umowa nr 3 wygasła.

(wezwanie do zapłaty z dnia 11.10. 2021 r. – k. 67; pismo z dnia 29.06.2021 r. – k. 68)

Powołany powyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które zgodnie z art. 243² k.p.c. stanowią dowód w sprawie bez wydawania odrębnego postanowienia. W przedmiotowej sprawie żadna ze stron nie zakwestionowała autentyczności dokumentów prywatnych złożonych w niniejszym postępowaniu, ani też pochodzenia oświadczeń w nich zawartych od osób, które dokumenty owe podpisały. Nie było zatem powodów, dla których Sąd dokumentom tym miałby w jakimkolwiek zakresie odmówić autentyczności. Stanowiły one jedynie wyłącznie dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które nie korzystają z domniemań zawartych w treści art. 244 k.p.c. (domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych), jak ma to miejsce w przypadku dokumentów urzędowych a jedynie – poza domniemaniem autentyczności – korzystają z domniemania wyłączającego potrzebę dowodu, że osoba, która dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1982 r., sygn. akt III CRN 65/82, LEX nr 8414).

Sąd na rozprawie z 14 kwietnia 2023 r. (k. 236-237) pominął na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. dowód z przesłuchania reprezentanta powoda, wskazując że zmierza on tylko do przedłużenia postępowania oraz miałby wykazywać okoliczności, które w sprawie są bezsporne i częściowo udowodnione. Ponadto strony nie wносиły dalszych wniosków dowodowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne zasługiwało na oddalenie w całości.

Powód wywodził swoje roszczenie w pierwszej kolejności z Umowy nr 1 i dalszych umów dotyczących o udzielenie Subwencji Finansowej z Programu „Tarcza finansowa 2.0 (...) dla mikro, małych i średnich firm” stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały nr 2/2021 Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 2021 r. w sprawie programu rządowego „Tarcza finansowa 2.0 (...) dla mikro, małych i średnich firm”, wskazując, że (...) niesłusznie odmówił wypłaty subwencji, skoro (...) spełnił wszystkie warunki jej udzielania, w tym był przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy Prawo przedsiębiorców na dzień 31 grudnia 2019 r.

Argumentacja powoda w tym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie. Po pierwsze w § 1 ust. 5 Umowy nr 1 (...) jako Beneficjent oświadczył, że (i) na dzień 31 grudnia 2019 r. był oraz (ii) na dzień zawarcia Umowy nr 1 jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców wpisanym do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Oświadczenie to nie odzwierciedlało rzeczywistości, bowiem dopiero 6 października 2020 r. (...) został wpisany Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Wcześniej był zarejestrowany w Rejestrze Stowarzyszeń jako stowarzyszenie nieprowadzące działalności gospodarczej.

Po pierwsze, strona powodowa słusznie wskazała, że zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy Prawo przedsiębiorców, statusu przedsiębiorcy nie jest uzależniony od wpisu do właściwego rejestru, tylko od prowadzenia działalności gospodarczej, rozumianej jako zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły (art. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców). Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, bez znaczenia dla nabycia i utraty statusu prawnego przedsiębiorcy pozostaje fakt złożenia wniosku o wpis do odpowiedniego rejestru. Wpis do ewidencji działalności gospodarczej ma charakter deklaratoryjny, a brak urzędowego wpisu do ewidencji nie oznacza, że dany podmiot nie jest przedsiębiorcą w sytuacji, gdy działalność gospodarczą faktycznie wykonuje, lecz jej nie rejestruje (G. Lubeńczuk, Komentarz do art. 4, [w:] Prawo przedsiębiorców. Komentarz, pod. red. dr G. Lubeńczuk, dr A. Wołoszyn-Cichočka, prof. dr hab. M. Zdyb, Wyd. 1, Warszawa 2019).

Jednakże powód nie wykazał (na podstawie dołączonych do pozwu zeznań podatkowych za 2019 r. oraz deklaracji VAT-7 za grudzień 2019 r. – k. 71-81), że osiągnięty przychód powstał w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, w tym przesłanki ciągłości takiej działalności. Natomiast obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Również stosownie do treści art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W postępowaniu sądowym oznacza to, że na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69). W razie zaś ich nieudowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie. W niniejszej sprawie, powód w ocenie Sądu nie sprostął ciężarowi udowodnienia, że na dzień 31 grudnia 2019 r. prowadził działalność gospodarczą w rozumieniu art. 3 ustawy Prawo Przedsiębiorców.

Ponadto, jak słusznie wskazał pozwany w odpowiedzi na pozew, zgodnie z art. 34 ustawy Prawo o stowarzyszeniach, stowarzyszenie może prowadzić działalność gospodarczą, według ogólnych zasad określonych w odrębnych przepisach. Natomiast zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, działalność gospodarczą można podjąć w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po dokonaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Z powyższego wynika, że warunkiem legalnego prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce jest wpis do odpowiedniego rejestru.

Jednocześnie w ocenie Sądu okolicznością irrelevantną było w niniejszej sprawie czy powód przed wpisem do Rejestru Przedsiębiorców (w tym przed 31 grudnia 2019 r.) rzeczywiście prowadził działalność gospodarczą. W § 11 ust. 8 pkt. a) Regulaminu wyraźnie bowiem zastrzeżono, że przesłanką udzielania subwencji jest status przedsiębiorcy w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 Prawo Przedsiębiorców wpisany do KRS, przy czym mając na uwadze definicję wskazaną w § 2 Regulaminu, nie ma wątpliwości, że powyższe kryterium odnosi się do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Tym samym, nawet jeśli powód wykazałby, że na dzień 31 grudnia 2019 r. prowadził zorganizowaną działalność zarobkową, wykonywaną we własnym imieniu i w sposób ciągły, to nie spełnił drugiej przesłanki wskazanej w § 11 ust. 8 pkt. a) Regulaminu, w postaci wpisu do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Dlatego brak było podstaw do udzielenia mu subwencji zgodnie z Programem Tarcza 2.0, a pozwany słusznie wydał decyzję o odmowie wypłaty środków. Natomiast druga podstawa odmowy udzielenia subwencji, wskazana wyłącznie w decyzji z 3 lutego 2021 r., odnosząca się do braku odpowiedniego kodu PKD zgodnie § 11 ust. 8 pkt. i) Regulaminu, nie znajdowała potwierdzenia w przedmiotowym postanowieniu Regulaminu (doszło do pomyłki). Błąd w tym zakresie nie został jednak powielony w kolejnych decyzjach o odmowie wypłaty Subwencji Finansowej i nie miał wpływu na rozpatrzenie wniosku powoda, ponieważ niespełnienie jednego z kryteriów było zgodnie z umowami o subwencję i Regulaminem, samodzielną podstawą do wydania decyzji odmownej.

W tym miejscu warto również wskazać, że wbrew twierdzeniom powoda umowy o udzielenie powodowi Subwencji Finansowej nie stanowiły samodzielnej podstawy do dochodzenia roszczeń. Zgodnie bowiem z § 3 ust. 1 Umowy nr 1, na warunkach określonych w Umowie (...) może wypłacić Beneficjentowi subwencję, a nie jest zobowiązany do wypłaty. Natomiast decyzja o odmowie wypłaty Subwencji Finansowej powoduje wygaśnięcie Umowy zgodnie z § 3 ust. 2 pkt. f Umowy nr 1. Jednocześnie zgodnie z § 12 ust. 11 Regulaminu Zawarcie przez Beneficjenta Umowy Subwencji Finansowej jest wymogiem koniecznym dla otrzymania Subwencji Finansowej, jednakże nie gwarantuje jej otrzymania w sytuacji, w której wszystkie Warunki Programowe, w tym również Warunki Programowe, których spełnienie jest niezależne od Beneficjenta, nie będą spełnione. Powód jako Beneficjenta przyjął i zaakceptował, że złożenie Wniosku lub Odwołania lub zawarcie Umowy Subwencji Finansowej nie oznacza automatycznego przyznania Beneficjentowi Subwencji Finansowej w ogólności, a także w kwocie wnioskowanej przez niego we Wniosku, na podstawie § 15 ust. 2 lit. a) i § 15 ust. 4 lit. b) Regulaminu.

Z powyższego jasno wynika, że umowy zawarte między stronami nie stanowiły podstawy do żądania wypłaty środków subwencji, jeśli Beneficjent nie spełnił wymogów jej otrzymania. (...) zawierając przedmiotowe umowy o udzielenie Subwencji Finansowej zobowiązywał się jedynie do weryfikacji danych podanych przez Beneficjenta. Dopiero pozytywna weryfikacja i wydana na jej podstawie decyzja o udzieleniu subwencji stanowiłaby podstawę żądania zapłaty przez (...) na rzecz Beneficjenta. Bez znaczenia jest fakt, że powód wcześniej otrzymał dofinansowanie w ramach programu „Tarcza Finansowa(...)dla Małych i Średnich Firm”, nawet jeśli wymogi zakwalifikowania do ww.

programu były identyczne co w przypadku Programu Tarcza 2.0. (co z resztą nie zostało przez powoda wykazane, chociażby w postaci złożenia regulaminu przedmiotowego programu).

Ponadto jako podstawę dochodzonego roszczenia powód wskazał art. 417 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Jeżeli wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej zlecono, na podstawie porozumienia, jednostce samorządu terytorialnego albo innej osobie prawnej, solidarną odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę ponosi ich wykonawca oraz zlecająca je jednostka samorządu terytorialnego albo Skarb Państwa. Jednocześnie do odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art. 417 §1 k.c., mają zastosowanie przepisy art. 361 §1 k.c. i art. 363 §1 i 2 k.c. Zgodnie z powyższymi przepisami, przesłankami powstania roszczenia o odszkodowanie są:

1. niezgodne z prawem działanie,
2. powstałe przy wykonywaniu władzy publicznej,
3. za które ponosi odpowiedzialności osoba prawna wykonująca władzę z mocy prawa, inna aniżeli Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego,
4. powstanie szkody, związek przyczynowy.

Odnoszą się w pierwszej kolejności do przesłanki działania w ramach wykonywania władzy publicznej, należy wskazać, że (...) jest spółką Skarbu Państwa, w której wszystkie akcje są własnością Skarbu Państwa i w której Skarb Państwa jest podmiotem dominującym posiadającym, w rozumieniu art. 4 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, kontrolę nad innymi przedsiębiorcami. Ponadto w art. 2 pkt 8 lit. b) ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz.U. z 2016 r. poz. 2259, t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 973) (...) został wskazany, jako spółka realizująca misję publiczną.

Ponadto (...) należy do systemu instytucji rozwoju, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (Dz.U. z 2019 r. poz. 1572, t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2183) (dalej jako: „SIR”). Zgodnie z art. 2 ust. 3 ww. ustawy instytucje rozwoju w ramach swoich zadań określonych właściwymi przepisami prawa lub postanowieniami statutów realizują w sposób skoordynowany zadania w obszarze wsparcia lub usług świadczonych przedsiębiorcom.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 SIR (...) wykonuje działalność gospodarczą we własnym imieniu i na własny rachunek, zgodnie z zasadami dobrej praktyki handlowej, dążąc w długim terminie do osiągnięcia rynkowej stopy zwrotu z zainwestowanego kapitału.

Natomiast zgodnie z art. 11 ust. 2 do zadań (...) należy m.in:

1) wykonywanie zadań powierzonych przez organy administracji rządowej, inne jednostki wykonujące zadania publiczne lub jednostki samorządu terytorialnego, w szczególności w związku z sytuacjami kryzysowymi, w tym rozprzestrzenianiem się choroby zakaźnej wywołanej wirusem SARS-CoV-2, zwanej dalej „COVID-19”; (...)

4) udzielanie, poza zakresem działalności gospodarczej, o której mowa w ust. 1, finansowania przedsiębiorcom na zasadach określonych w art. 12-16, zwane dalej „udzielaniem finansowania”;(...)

6) podejmowanie działań służących zapobieganiu lub łagodzeniu skutków sytuacji kryzysowych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz.U. z 2022 r. poz. 261 i 583), w tym skutków rozprzestrzeniania się COVID-19, w szczególności poprzez:

a) udzielanie wsparcia finansowego przedsiębiorcom i innym podmiotom dotkniętym tymi sytuacjami, w tym bezzwrotnego lub w formie gwarancji lub poręczeń,

b) naprawienie lub pokrycie, w całości lub w części, szkód lub strat spowodowanych tymi sytuacjami

- z wykorzystaniem środków własnych (...) lub środków z innych źródeł;

6a) podejmowanie działań związanych z realizacją rządowego programu udzielania wsparcia finansowego przedsiębiorcom oraz innym podmiotom przyjętego w związku z zakazem, o którym mowa w art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz.U. z 2022 r. poz. 295).

Z kolei w myśl art. 21a ust. 1 SIR, Rada Ministrów, w związku ze skutkami COVID-19, może powierzyć (...) realizację rządowego programu udzielania przedsiębiorcom wsparcia finansowego, w szczególności w formach, o których mowa w art. 13 ust. 1, lub w formach bezzwrotnych. Natomiast, jak stanowi art. 21a ust. 4 SIR, minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje środki na pokrycie wynagrodzenia oraz kosztów poniesionych przez (...) wskutek realizacji programu rządowego. Na podstawie art. 21a SIR wydano uchwałę nr 2/2021 Rady Ministrów z 5 stycznia 2021 r. w sprawie Programu Tarcza 2.0, której załącznik nr 1 stanowi Regulamin. Potwierdzono powyższe w § 3 ust. 1 Regulaminu, w którym wskazano, że Rada Ministrów powierzyła (...) realizację Programu Tarcza 2.0 w związku ze zwalczaniem skutków pandemii COVID-19 w Polsce, na podstawie art. 21a ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju i Dokumentu Programu, oraz na zasadach określonych w pozostałych Dokumentach Programowych.

Z powyższego w ocenie Sądu wynika, że środki Programu Tarcza 2.0 są de facto środkami publicznymi, a realizacja tego programu stanowi zadanie zlecone z zakresu administracji publicznej. Ponadto, jak słusznie wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w uzasadnieniu postanowienia z 3 marca 2021 r. (sygn. akt III SA/Wr 27/21, Legalis nr 2566798), dotyczącego Programu Tarcza 1.0 realizowanego przez (...): „(...) analiza obowiązujących regulacji prawnych pozwala przyjąć, że (...), załatwiając sprawy z wniosków o udzielenie subwencji finansowej przewidzianej w programie rządowym „Tarcza finansowa (...) dla małych i średnich firm”, działa w znaczeniu funkcjonalnym jako organ administracji publicznej, wykonując zadanie powierzone z zakresu administracji rządowej”. W dalszej części tego uzasadnienia wskazano, że: „Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że (...) to niewątpliwie spółka strategiczna Skarbu Państwa, w której wszystkie akcje są własnością Skarbu Państwa i w której Skarb Państwa jest podmiotem dominującym posiadającym, w rozumieniu art. 4 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275) kontrolę nad innymi przedsiębiorcami. W art. 2 pkt 8 ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. 2020 r., poz. 735) (...) S.A. w W. został wskazany, jako spółka realizująca misję publiczną. Niewątpliwie zatem realizacja programu rządowego, jako zadania zleconego z zakresu administracji publicznej, odbywa się z udziałem środków publicznych i polega na dysponowaniu tymi środkami. Wskazać także należy, że zgodnie z § 9 ust. 5 Regulaminu ubiegania się o udział w programie rządowym, koszty Finansowania Programowego będą pokrywane wyłącznie ze środków pozyskanych przez (...) od Skarbu Państwa w ramach Finansowania Zewnętrznego i Pożyczki, pod warunkiem, że zostanie udzielona przez Skarb Państwa, przy czym (...) nie jest zobowiązany do udzielenia Subwencji Finansowej ze środków własnych.”.

Tutejszy Sąd w całości podziela powyżej przedstawione stanowisko, uznając, że (...) w ramach realizacji Programu wykonywał zadania powierzone z zakresu administracji rządowej. Przy czym samo pojęcie wykonywania władzy publicznej należy ujmować w kontekście funkcjonalnym. Chodzi o sytuacje, gdy zdarzeniem sprawczym jest nie tylko rozstrzygnięcie władcze w określonej formie, lecz także działania faktyczne podejmowane przy wykonywaniu władzy publicznej. Dlatego zgodnie ze stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, przez pojęcie wykonywania władzy publicznej należy rozumieć nie tylko jednostronne akty władcze kształtujące pozycję prawną podmiotów prawa cywilnego wykonywane w ramach imperium, ale może ono również obejmować czynności dotyczące zadań publicznych o charakterze niewładczym, np. o charakterze organizatorskim, kontrolnym, nadzorczym czy porządkowym, o ile ze swej istoty stanowią one przejaw realizacji zadań publicznych państwa (L. Jantowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. M. Bałwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, LEX/el. 2023, art. 417.). Jednocześnie czynności wykonywane w ramach dominium (należące do szeroko pojętego zarządu mieniem) nie podlegają reżimowi

odpowiedzialności wynikającemu z art. 417 k.c., ale ogólnym zasadom odpowiedzialności ex contractu (jeżeli związane jest to z wykonaniem umowy) lub ogólnym zasadom odpowiedzialności deliktowej.

W ocenie Sądu (...) nie wykonywał czynności z zakresu władzy publicznej dotyczącej sfery imperium. Nie dysponował bowiem uprawnieniami władczymi w stosunku do beneficjentów. Stosunek prawny pomiędzy beneficjentami a (...) powstawał na skutek złożonych oświadczeń woli i wiedzy przez przedsiębiorców wnioskujących o udzielenie finansowania programowego, oparty o zawartą umowę subwencji finansowej oraz wydaną przez (...) decyzję o przyznaniu finansowania. Przy czym, jak słusznie wskazał pozwany umowy zawarte pomiędzy stronami nie były umowami wzajemnymi, ponieważ brak jest ekwiwalentu świadczenia polegającego na wypłacie wsparcia finansowego (art. 487 § 2 k.c.). Jednocześnie były umowami nieodpłatnymi, ponieważ świadczenie w postaci subwencji było uzyskiwana bezpłatnie, po spełnieniu kryteriów dofinansowania. Dlatego brak było podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie odpowiedzialności z art. 417 k.c.

Jednocześnie w ocenie Sądu nie spełniły się pozostałe przesłanki roszczenia odszkodowawczego na podstawie art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 361 §1 k.c. oraz w zw. z art. 363 §1 i 2 k.c. Po pierwsze pozwany nie działał niezgodnie z prawem. Dokonał bowiem prawidłowej weryfikacji w zakresie tego, czy powód spełniał kryteria udzielenia subwencji w ramach Programu Tarcz 2.0, co zostało już szczegółowo opisane powyżej.

Ponadto powód nie wykazał szkody, a sama wysokość odszkodowania (wynosząca równowartość nieprzyznanej subwencji) jest niezasadna. Powód utożsamiał decyzję odmowną o przyznaniu subwencji z powstaniem szkody majątkowej. Jednakże subwencja nie jest bezwzględnie bezzwrotna i podlega zwrotowi w warunkach przewidzianych w umowie o udzielenie Subwencji Finansowej i Regulaminie (m.in. § 5 Regulaminu). Jednocześnie bez znaczenia jest fakt, że powód wcześniej otrzymał dofinansowanie w ramach programu Tarcza 1.0 wraz decyzją o zwolnieniu z obowiązku zwrotu subwencji. W przypadku Programu Tarcza 2.0 decyzja dotycząca obowiązku zwrotu mogłaby być inna. Tym samym brak podstaw do uznania, że wysokość szkody odpowiada wartości wnioskowanej subwencji, skoro mogła ona w przyszłości podlegać zwrotowi. Konsekwencją tego jest również brak związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy działaniem pozwanego, a szkodą. Skoro nie ma szkody, to nie może być zatem mowy o związku przyczynowym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu, na które złożyło się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 10.800,00 zł obliczone stosownie § 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 180, t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

sędzia Kamila Wasilewska

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

sędzia Kamila Wasilewska